

У Х В А Л А
ВЕЛИКОЇ ПАЛАТИ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України

м. К и ї в
5 червня 2018 року
№ 31-у/2018

Справа № 1-134/2018(5542/17)

Велика палата Конституційного Суду України у складі суддів:

Шевчука Станіслава Володимировича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича,
Городовенка Віктора Валентиновича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича – доповідача,
Колісника Віктора Павловича,
Кривенка Віктора Васильовича,
Лемака Василя Васильовича,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Мельника Миколи Івановича,
Мойсика Володимира Романовича,
Саса Сергія Володимировича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Тупицького Олександра Миколайовича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Касмініна О.В. та дослідивши матеріали справи, Велика палата Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Уповноважений Верховної Ради України з прав людини звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення частини третьої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс), відповідно до яких скарги на ухвали слідчого судді, окрім ухвал, визначених частинами першою, другою статті 309 Кодексу, які можуть бути оскаржені в апеляційному порядку під час досудового розслідування, оскарженню не підлягають і заперечення проти них можуть бути подані під час підготовчого провадження в суді.

Суб'єкт права на конституційне подання вважає, що положення Кодексу, які є предметом оспорювання, встановлюють „непропорційне обмеження права осіб, в чие право на недоторканість житла здійснено втручання на підставі ухвали слідчого судді, на апеляційний перегляд справи, що порушує сутнісний зміст права особи на судовий захист“. На думку автора клопотання, вказані положення Кодексу суперечать частині першій статті 8, частині першій статті 55, частині третій статті 62, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України.

Обґрунтовуючи свої твердження, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини посилається на юридичні позиції Конституційного Суду України, викладені в рішеннях від 25 грудня 1997 року № 9-зп, від 19 жовтня 2009 року № 26-рп/2009, від 20 жовтня 2011 року № 12-рп/2011, від 8 квітня 2015 року № 3-рп/2015, від 1 червня 2016 року № 2-рп/2016, та практику Європейського суду з прав людини.

2. Велика палата Конституційного Суду України, розглядаючи питання про відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з постановленням Третьою колегією суддів Другого сенату Конституційного Суду України Ухвали від 17 квітня 2018 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пункту 3 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить з такого.

Відповідно до частини третьої статті 51 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційному поданні щодо конституційності акта (його окремих положень) зазначаються акт (його конкретні положення), що належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити акт (його окремі положення), а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності акта (його окремих положень).

Уповноважений Верховної Ради України з прав людини у конституційному поданні порушує питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 309 Кодексу, проте фактично оспорує неможливість оскаржувати в апеляційному порядку під час досудового розслідування ухвали слідчого судді про дозвіл на проникнення до житла чи іншого володіння особи.

Автор клопотання не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності положень частини третьої статті 309 Кодексу, обмежившись цитуванням окремих положень Кодексу, норм Конституції України та юридичних позицій Конституційного Суду України. Однак таке посилання без наведення аргументів щодо невідповідності Конституції України положень Кодексу, які є предметом оспорювання, не може вважатися обґрунтуванням їх неконституційності (ухвали Конституційного Суду України від 27 грудня 2011 року № 66-у/2011, від 27 березня 2013 року № 10-у/2013, від 8 липня 2015 року № 29-у/2015, від 21 грудня 2017 року № 13-у/2017).

Отже, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини не дотримав вимог частини третьої статті 51 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 3 статті 62 цього закону – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим цим законом.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 35, 51, 52, 61, 62, 66, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 52 Регламенту Конституційного Суду України Велика палата Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності)

положень частини третьої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 3 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим цим законом.

2. Ухвала Великої палати Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ